

Arrest

nr. 94 132 van 20 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. BREBELS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Afghaan te zijn van Tadzjiekse origine en geboren te zijn in de stad Mazar-e-Sharif, gelegen in de provincie Balkh. U bent tot de achtste of negende klas naar school gegaan en daarna werkte u af en toe in een klein winkeltje. Nadien hebt u achttien maanden gewerkt als poetsman op de basis Camp Marmal in Mazar-e-Sharif. Toen u er ongeveer een jaar werkte, werd u benaderd door een man op een moto. Hij heeft u geslagen en gezegd dat u moest stoppen met werken voor de buitenlanders. Enkele maanden later werd u opnieuw benaderd door drie mannen op hun moto die duidelijk maakten dat u er moest stoppen met werken. Na dit tweede incident bent u gestopt met

uw werk. Daarna bent u nog ongeveer vier maanden in Afghanistan gebleven. Ook de buren, mensen op straat en de mullah van de naburige moskee vonden het schandig dat u samenwerkte met ongelovigen en hebben u meerdere malen geslagen. U voelde zich gepest en uitgelachen door iedereen en daarom besloot u uw land te verlaten. Uw oom heeft een smokkelaar geregeld en u bent minder dan een maand onderweg geweest. Op 26 maart 2012 vroeg u asiel aan bij de bevoegde Belgische instanties.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende originele documenten neer: een taskara (Afghaanse identiteitskaart), een badge, een arbeidsovereenkomst en een bijlage over uw tewerkstelling op Camp Marmal en de enveloppe waarin deze documenten werden verzonden.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

U verklaart ongeveer achttien maanden gewerkt te hebben als poetsman op Camp Marmal. Nadat u er ongeveer een jaar werkte zou u op een dag door een man op een moto geslagen zijn en hij zou ermee gedreigd hebben dat u uw werk moest stopzetten (CGVS, pp. 4 en 15). Door de stappen die u daarna verklaart ondernomen te hebben, ondermijnt u echter de ernst van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. U stelt dat u klacht hebt ingediend bij de politie, maar dat ze u niet konden helpen omdat de motor geen nummerplaat had. Dat u na dit incident op Camp Marmal bent blijven werken, is echter een ernstige indicatie dat u de door u ingeroepen vrees niet aannemelijk hebt gemaakt. Dat u er bleef werken omdat u anders niet in uw levensonderhoud zou kunnen voorzien, is geen verschoningsgrond (CGVS, p. 16). Uit uw verklaringen blijkt immers dat u een familiaal netwerk hebt in Mazar-e-Sharif. Er kan dus van worden uitgegaan dat zij inspanningen zouden kunnen leveren om u financieel bij te staan (CGVS, p. 12). Bovendien geeft u aan dat u '370 dollar per maand betaald werd' en dat men 'ergens anders voor veel harder werk maar maximum 60 dollar betaald werd' (CGVS, p. 17). Dergelijke manier van denken en handelen is een indicatie dat u de door u aangehaalde vrees niet aannemelijk hebt gemaakt.

Nadat u ongeveer vier maanden later opnieuw werd benaderd door mannen op motoren besloot u te stoppen met werken op Camp Marmal. U hebt verlof aangevraagd om zagezegd voor uw zieke moeder te zorgen en ongeveer vier maanden later hebt u Afghanistan verlaten. Gezien u in die laatste vier maanden niet meer bent gaan werken en u ook niet meer werd bedreigd door de Taliban, kan ervan worden uitgegaan dat zij vrede genomen hadden met het feit dat u tegemoet gekomen was aan hun eisen. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat u hen bij terugkeer zou moeten vrezen. Temeer u stelt dat 'het volk op straat en de mullah van de moskee het grootste probleem waren' en dat 'u enkel gevlucht bent omdat u veel problemen had met de mensen op straat' (CGVS, pp. 17-18).

Wat de problemen met de mullah en de mensen op straat betreft, dienen echter de volgende kanttekeningen te worden gemaakt. U verklaart dat de mensen u constant uitlachten. Ze riepen dat u geld van buitenlanders, met name van ongelovigen kreeg. U werd ook een paar keer geslagen in de lokale moskee. U zou 'enorm veel ruzie' gemaakt hebben met de mullah die het 'geen goed idee' vond dat u met buitenlanders samenwerkte. Daarnaast beschuldigde de mullah u ervan ongelovig geworden te zijn en mocht u van hem niet meer gaan bidden in de moskee. Ook hier dient te worden vastgesteld dat uw handelingen de door u aangehaalde vrees ernstig ondermijnen. U stelt dat deze problemen begonnen zijn nadat u de eerste keer door de man op de moto lastiggevallen was. Gezien uit uw verklaringen af te leiden valt dat u daarna nog ongeveer acht maanden in Afghanistan gebleven bent, hebt u de ernst van deze feiten niet aannemelijk gemaakt. Mochten de pesterijen daadwerkelijk een dusdanige proportie aangenomen hebben dat u het niet meer kon harden, dan had u al eerder maatregelen kunnen nemen om uw regio te ontvluchten. Het feit dat u nagelaten hebt dit te doen, kan niet overtuigen. Bovendien verklaart u dat u tot voor uw vertrek naar dezelfde moskee – waar de mullah u lastigviel – blijven gaan bent. Dat u 'nergens anders naartoe kon gaan omdat dit de dichtstbijzijnde moskee was' kan niet overtuigen. Het feit dat 'u van uw grootmoeder naar de moskee moest gaan om te bidden' evenmin (CGVS, pp. 15-18). Uw toch wel lakse houding relateert zodanig de ernst van de door u geschetste situatie, dat ze op fundamentele wijze afbreuk doet aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten.

Wat uw documenten betreft, dienen de volgende zaken te worden opgemerkt. Uw taskara heeft betrekking op uw identiteit en dit is een element dat hier niet ter discussie staat. De badge en het contract met bijlage hebben dan weer betrekking op uw werkzaamheden voor Camp Marmal en ook dit is een gegeven dat hier niet ter discussie staat. Deze documenten zijn louter documenten die uw werkzaamheden kunnen bevestigen, niets meer en niets minder.

Gezien bovenstaande observaties hebt u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk gemaakt en wordt u bijgevolg de vluchtelingenstatus geweigerd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Balkh, meer bepaald in het district Mazar-e Sharif, te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan" – "Veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan (Badakhshan, Takhar, Baghlan, Kunduz, Samangan, Balkh, Sar-e Pul, Jowzjan, Faryab", dd. 21.10.2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden, het oosten en in het zuidoosten van het land. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

In 2010 en 2011 was er een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers in bepaalde districten in het noorden van Afghanistan waar te nemen. UNAMA stelde medio 2010 vast dat de voorheen stabiele regio van het noordoosten een scherpe toename van AGE activiteiten kende met een sterke stijging van het aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Deze tendens zette zich voort in 2011.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Balkh enkele districten worden vermeld waarin in toenemende mate veiligheidsincidenten plaatsvonden. De provinciehoofdstad en de centrale en noordelijke districten blijven betrekkelijk kalm en stevig onder controle van de overheid. Dit wordt bevestigd door een rapport van het Institute for War and Peace Reporting, dat stelt dat de situatie in de stad Mazar-i Sharif 'stabiel' is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Balkh een complementaire vorm van bescherming te bieden.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Mazar-e-Sharif in de provincie Balkh, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mazar-e-Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Mazar-e-Sharif aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker ontwikkelt een aantal grieven tegen de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker stelt dat zijn identiteit door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet betwist wordt. Ook het feit dat verzoeker werkzaam was op Camp Marmal wordt niet betwist. Het enige element waarop de bestreden beslissing aldus steunt is dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meent dat de zaken die verzoeker zijn overkomen niet ernstig genoeg zijn om zijn vlucht uit Afghanistan te ondersteunen. Dit is gebaseerd op de veronderstelling dat verzoeker geen problemen meer zou hebben indien hij ander werk zou zoeken. Verzoeker vraagt zich af of dergelijke veronderstellingen wel passen binnen het kader van een asielprocedure. Verzoeker werd door de taliban aangevallen omdat hij met westerse troepen samenwerkte en werd aldus vervolgd omwille van zijn politieke overtuiging, religie en zijn behoren tot een sociale groep. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betwist dit niet, maar antwoordt slechts dat verzoeker dan maar moet ophouden met werken voor de westerse troepen. Hierdoor verwijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de doelstellingen van de asielprocedure naar de prullenbak, aangezien zijn filosofie dus is dat deze personen dan maar een andere politiek moeten volgen, een ander geloof moeten aanhangen of zich afscheuren van hun sociale groep. Deze aanpak ondergraaft het nut van de Vluchtelingenconventie en is absoluut onaanvaardbaar. Volgens verzoeker is ook de feitelijke analyse van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet correct. Verzoeker bleef na de tweede keer dat hij werd aangevallen door gemaskerde mannen op een motor weg van zijn werk en bereidde in de vier maand die daarop volgden zijn vlucht voor. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ziet hierin een aanwijzing dat zijn vrees voor vervolging niet gegrond is. Het is inderdaad correct dat verzoeker niet meer werd aangevallen door de gemaskerde mannen. Verzoeker verschool zich echter in deze periode en het feit dat hij nog vier maand in Afghanistan verbleef heeft niets te maken met zijn vrees, maar enkel met het feit dat de praktische voorbereiding van zijn vlucht heel wat tijd in beslag nam. Ten slotte gebruikt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor de problemen die verzoeker had in de moskee en in het algemeen op straat zijn geliefkoosde alternatieve scenario's. Zo stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker dan maar naar een andere moskee had moeten gaan of verhuizen. Indien dit de problemen van verzoeker niet zou oplossen zou de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ongetwijfeld stellen dat verzoeker naar de hoofdstad Kabul zou kunnen gaan. Vervolgens zou hem verweten worden niet naar een van de buurlanden getrokken te zijn, enzovoort. Deze redenering kan niet aanvaard worden.

Verzoeker is van mening dat hij wel degelijk voldoet aan de definitie van een vluchteling zoals bepaald in artikel 1, A, 2) van de Vluchtelingenconventie. De feiten door verzoeker aangevoerd tonen ruimschoots aan dat er bij hem vrees bestaat voor vervolging omwille van zijn politieke overtuiging, religie en sociale groep. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betwist slechts de ernst van deze feiten, maar niet het feit dat ze zich voordeden. Indien verzoeker ten onrechte niet zou worden erkend als vluchteling zijn er alvast voldoende bewijzen aangebracht om hem wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verzoeker kan bij een terugkeer naar Afghanistan immers op elk moment gedood worden door de taliban omwille van zijn werkzaamheden op Camp Marmal.

2.2. De Raad kan geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen herhaaldelijk te kennen geeft dat hij het land van herkomst ontvlucht is omwille van problemen met de mollah en *"de mensen op straat"*.

Zo verklaarde verzoeker *"(...) En elke dag als ik op straat ging, werd ik uitgelachen door de mensen. Ik word uitgelachen door het volk in mijn stad die begonnen te roepen tegen mij en zeiden dat ik van de buitenlanders geld krijg van de ongelovigen en ik word enorm veel uitgelachen door de mensen en daarom heb ik mijn land verlaten en naar hier vertrokken. (...)"* (stuk 4, gehoorverslag, p. 15); *"(...) Door heel veel mensen werden werd ik op straat gepest, ook door de mullah van de moskee zelf, die zei mij: hoe komt het dat ik met die mensen werk, het is geen goed idee. Dan daarna begonnen ze mij te slaan, ook paar keer in de moskee omdat ik met ongelovigen samenwerk. Die geloven niet in god en dat vinden zij schandalig en dat is iets dat mij enorm onder druk heeft gezet en daarna met die paar mensen en moto's ook, ik dacht: ik kan in deze situatie niet meer leven, ik heb enorm afgezien, ze hebben wij enorm veel geslagen, ik had daar goed leven, goede job, waarom zou ik naar hier komen. Alleen door alle miserie met die mensen ben ik gevlucht en naar hier gekomen. (...)"* (stuk 4, gehoorverslag, p. 15, 16); *"(...) Ik word heel veel uitgelachen door mensen op straat, ik werd gepest door mensen op straat omdat ik samen met de buitenlanders werkte, ze bleven constant zeggen dat ik met geld van de ongelovige mensen boterhammen koop en dat is iets dat heel schijnheilig is. Ik voelde mij niet op mijn*

gemak en had geen vertrouwen meer met mijn volk en daarom ben ik mijn land ontvlucht. Er werd heel veel gelachen door de mensen op straat. (...)” (stuk 4, gehoorverslag, p. 16); *“(…) Ik had enorm veel ruzie gemaakt met de mullah van de moskee omdat hij constant bleef zeggen dat ik geld verdiende via ongelovige buitenlanders en die bleef zeggen dat ik ook ongelovig was geworden doordat ik samen met mensen werkte en op een dag zei ik aan mijn vader dat ik hier niet vielig was en dat ik het niet meer waard vond omdat ik constant gepest en uitgelachen door iedereen. Ik wil hier weg en een nieuw leven beginnen en met nieuw volk beginnen werken en hier niet meer blijven. (...)”* (stuk 4, gehoorverslag, p. 16); *“(…) Ze hebben mij een paar keer geslagen en mij enorm onder druk gezet, daarom ben ik gevlucht, ik werd goed betaald, had een goed leven, het was enkel het feit dat ik heel veel problemen had met mensen op straat dat ik gevlucht ben. (...)”* (stuk 4, gehoorverslag, p. 17). Ook op de vraag wat verzoeker vreest bij een terugkeer stelt hij dat hij dezelfde problemen zal hebben met de mullah en “de mensen” (stuk 4, gehoorverslag, p. 19).

Op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verzoeker over zijn problemen met de mullah en “de mensen op straat” echter niets vermeld. Op de vraag wat hij vreest bij een terugkeer naar zijn land van herkomst verklaarde verzoeker louter dat hij de taliban vreest. Zij zouden hem op motoren hebben bedreigd omdat hij voor de buitenlandse troepen heeft gewerkt (stuk 11, vragenlijst, p. 3). De Raad stelt overigens vast dat verzoeker op de vraag of hij nog problemen heeft gehad met medeburgers zelfs ontkennend antwoordde (stuk 11, vragenlijst, p. 3). Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de asielprocedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn asielrelaas zou vermelden. Het feit dat verzoeker een dergelijk essentieel element bij aanvang van de asielprocedure niet heeft vermeld, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Ook de vaststelling dat verzoeker tot aan zijn vertrek uit Afghanistan naar de moskee is blijven gaan, ondanks zijn problemen met de mollah en de mensen in de moskee, waarvan hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen herhaaldelijk stelt dat deze de reden voor zijn vertrek uit Afghanistan (zie *supra*) uitmaken, (stuk 4, gehoorverslag, p. 18), ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Met een dergelijke handelwijze maakt verzoeker zijn nood aan internationale bescherming geenszins aannemelijk.

De Raad stelt tevens vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt inzake de chronologie van de feiten. Zo verklaarde verzoeker dat hij Afghanistan verliet vier maanden nadat hij door drie à vier mannen op motoren werd benaderd (stuk 4, gehoorverslag, p. 17), terwijl hij tevens verklaarde dat hij drie maanden verlof heeft gevraagd, in deze periode een paspoort en visum heeft aangevraagd en na anderhalve maand - bij ontvangst van het paspoort en visum - is vertrokken (stuk 4, gehoorverslag, p. 13, 17, 18). Ook zijn verzoekers verklaringen met betrekking tot het aantal motoren die hem hebben benaderd niet eenduidig en concreet. Verzoeker verklaart vooreerst dat hij de tweede maal werd benaderd door drie à vier motoren (stuk 4, gehoorverslag, p. 14) om vervolgens te stellen dat het “twee drie” motoren betroffen (stuk 4, gehoorverslag, p. 15). Het is niet aannemelijk dat verzoeker geenszins duidelijk en eenduidig het aantal motoren kan aangeven. Verzoeker werd immers bij deze tweede aanval geslagen, waardoor dan ook kan worden verwacht dat hij onmiddellijk een duidelijk antwoord kan geven omtrent het aantal belagers (stuk 4, gehoorverslag, p. 15). Ook zijn verzoekers verklaringen met betrekking tot het aantal aanvallen geenszins duidelijk. Zo antwoordde verzoeker op de vraag of ze twee keer langsgekomen zijn met de motor “twee à drie keer” (stuk 4, gehoorverslag, p. 15). Verzoeker verklaart bij herhaling van de vraag dat ze twee keer zijn langsgekomen (stuk 4, gehoorverslag, p. 15). Ook hier is het niet aannemelijk dat verzoeker niet onmiddellijk concreet kan aangeven hoeveel keer hij werd aangevallen. De Raad is van mening dat verzoeker ook met betrekking tot de aanval door de gemaskerde mannen op de motoren, allerm minst geloofwaardige verklaringen aflegt.

In de mate verzoeker zich voor zijn vraag tot subsidiaire bescherming op zijn asielrelaas steunt, dient te worden opgemerkt dat uit wat voorafgaat blijkt dat dit relaas niet geloofwaardig is. Bijgevolg maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij om de redenen die hij in zijn asielaanvraag aanhaalt een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.3. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier nl. Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan (...)*", update van 21 oktober 2011, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers uit Mazar-e Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Mazar-i-Sharif geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit genoemde informatie blijkt immers dat in de provincie Balkh de districten Char Bulak en Chintal worden vermeld als districten waar een toenemende mate van veiligheidsincidenten plaatsvonden. De provinciehoofdstad en de centrale en noordelijke districten blijven betrekkelijk kalm en stevig onder controle van de overheid, wat wordt bevestigd door een rapport van het Institute for War and Peace Reporting, dat stelt dat de situatie in de stad Mazar-e Sharif stabiel is (SRB, p. 34-36).

2.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. DIGNEF